

LBRIS | We know
books

A Study in Scarlet Women

Sherry Thomas

Copyright © 2016 Sherry Thomas

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Misterul femeii în roșu

Sherry Thomas

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Monica Grecu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

THOMAS, SHERRY

Misterul femeii în roșu / Sherry Thomas

trad. din limba engleză: Oana Barbu . -

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8381-6

I. Barbu, Oana (trad.)

821.111

SHERRY THOMAS

Misterul femeii în roșu

Traducere din limba engleză
Oana Barbu

LITERA
București

Capitolul 1

Londra

În ziua în care domnul Harrington Sackville făcuse cunoștință cu tenebrele, anumite grupuri care aflaseră despre asta se pregăteau – și anticipau cu nerăbdare – un scandal major care să-l implice pe cel mai tânăr membru al familiei Holmes.

Lordul Ingram Ashburton nu le împărtășea nerăbdarea. Ideea că s-ar putea întâmpla o asemenea catastrofă îl bântuise zile întregi. Nu știa că Holmes era deja condamnat, dar groaza crescuse precum cancerul la plămâni.

Se holba la plicul de pe masa din fața sa.

*Domnul Sherlock Holmes,
Oficiul Poștal General,
St. Martin's Le Grand,
Londra*

Orice idiot ar fi putut vedea frustrarea care fierbea cu fiecare mișcare a stiloului – pe alocuri, vârful aproape că străpunsese hârtia.

Scrisul de pe biletul de lângă plic era la fel de agitat.

*Holmes,
Nu face asta!
Și, dacă trebuie s-o faci, nu cu Roger Shrewsbury.
Vei regreta amarnic.
Măcar o dată în viață, ascultă-mă!*

Își sprijini fruntea în palma stângă. Nu avea rost. Holmes va face ce dorește, condus de înverșunarea născută dintr-o abilitate extraordinară și circumstanțe favorabile.

„Până când lovește dezastrul.“

„Nu trebuie să permiți să se întâmple”, zise o voce interioară. „Tu intervii. Tu îi oferi lui Holmes ce-și dorește.”

„Și apoi, ce? Apoi voi merge mai departe de parcă nimic nu s-a întâmplat?” Privi pe fereastra deschisă. Priveliștea nestingherită asupra cerului părea văzută prin lentile care fuseseră șterse cu un deget murdar – un albastru poluat, o zi bună pentru Londra. Hohote de o veselie nestăpânită se auzeau din părculețul de afară – râsetele copiilor lui, un sunet care i-ar fi adus zâmbetul pe buze în orice altă zi.

Luă stiloul.

Oare ceda? Oare renunța la toate precauțiile – și la toate principiile?

Închise scrisoarea nesemnată în plic și ieși din biroul lui plin de cărți, cu plicul în buzunar. Seara trebuia să susțină o prelegere despre arheologie. Mai întâi însă voia să petreacă puțin timp cu fiica și fiul lui, copii năzdrăvani în toilul inocenței lor fericite.

După aceea va decide dacă va trimite scrisoarea la poștă sau o va arde, cum făcuse cu multe altele înainte.

Ușa de la intrare se deschise, iar soția lui intră.

– Bună ziua, doamnă, zise el politicos.

– Domnule! îl salută ea cu o mișcare a capului, cu un zâmbet mic, ciudat, pe chip. Înțeleg că nu ai auzit ce s-a întâmplat cu domnișoara ta preferată.

– Domnișoara mea preferată este fiica mea. S-a întâmplat ceva cu ea?

Își păstră vocea calmă, dar nu putu să evite să i se zbârlească părul pe ceafă. Lady Ingram nu vorbea despre fiica lor.

– Lucinda este bine. Mă refer la... Făcu o grimasă, cuprinsă de uimire. Mă refer la Holmes. La Holmes a ta.

– Cum îndrăznești să mă umilești astfel? Doamna Shrewsbury își ocăra soțul. Cum îndrăznești?

Evantaiul franțuzesc, pictat, închis, se dovedi o armă surprinzător de periculoasă – ceva între un coupon de mătase și un baston de poliție. Roger Shrewsbury se smiorcăia.

Nu înțelegea cum funcționa mintea ei.

Foarte bine, comisese o greșeală de neiertat. Cu o noapte înainte fusese atât de beat încât își confundase soția cu Mimi, amanta

lui, și îi spusese soției ce avea să facă în această după-amiază cu Charlotte Holmes. Dar, dacă doamna Shrewsbury nu voia ca el să o defloreze pe domnișoara Holmes, de ce nu-l lovise atunci, pe loc, și nu-i interzisese să facă asta? Sau poate că ar fi putut merge la domnișoara Holmes să o plesnească pentru că nu-și respectă mai mult himenul.

În schimb, adunase un regiment de surori, verișoare și prietene, o pusese pe mama ei la conducerea acestuia și luase cu asalt Bastilia chiar când el intra la domnișoara Holmes. Deci cum de îl putea acuza ea pe el că o umilise, când ea fusese cea care se asigurase că soțul ei avea să fie prins în flagrant delict de mai bine de zece femei?

El se abținu să dea glas gândurilor. După 26 de ani ca fiu al lui Lady Shrewsbury și trei ca soț al lui Anne Shrewsbury, învățase că el era cel care greșea mereu. Cu cât spunea mai puține, cu atât mai bine.

Doamna continuase să-l lovească. El își apără capul cu mâinile, se ghemui cât putu și încercă să dispară într-o amintire plăcută, într-o perioadă și într-un loc în care nu se simțea mizerabil 24 de ore pe zi, 365 de zile pe an.

Lady Shrewsbury o privi cu dispreț și încruntare pe tânăra femeie care stătea în fața ei în cupeu. Charlotte Holmes era nemișcată, palidă, dar stăpână pe sine.

Bizar de stăpână pe sine, având în vedere că acum era ruinată pe viață. Atât de stăpână pe sine, că Lady Shrewsbury, care fusese pregătită pentru suspine isterice și rugăminți frenetice, începuse să se simtă fâstăcită – o senzație pe care nu o mai experimentase de ani buni.

Lady Shrewsbury fusese cea care aruncase un așternut peste fată. Apoi îi ordonase fiului ei să meargă acasă cu soția lui, iar restul femeilor să se disperseze. Domnișoara Holmes nu tremurase într-un colț, acoperindu-și fața în palme. Nici nu privise absentă în pământ. În schimb, observase agitația de parcă ar fi fost numai un simplu trecător, unul a cărui soartă nu luase o turnură imaginabilă. În timp ce Roger era scos afară de soția lui, domnișoara Holmes îl privise fără furie, dispreț sau vreo urmă de neajutorare.

Fusese o privire empatică și apologetică, genul pe care liderul unei bande de copii obraznici ar oferi-o unuia dintre membri după ce acesta din urmă intrase în belele.

Lady Shrewsbury se așteptase ca acest bravado să dispară odată ce aveau să plece ceilalți. Era faimoasă pentru duritatea ei. Roger, oricând se găsea singur cu ea, transpira chiar și când ea nu plănuia să-l întrebe ce mai făcuse în ultima vreme.

Dar asprimea ei nu avu nici un efect asupra lui Charlotte Holmes. Când martorii plecară să răspândească povestea obscenă în saloanele din Londra, domnișoara Holmes, în loc să se înece în lacrimi, se îmbracă și ceru să i se aducă ceaiul.

Apoi, sub privirea uimită a lui Lady Shrewsbury, începu să golească o farfurie cu prăjituri cu prune, una cu tarte cu cireșe și o farfurie cu sardine. Totul fără să spună vreun cuvânt sau măcar să se sinchisească de prezența lui Lady Shrewsbury.

Lady Shrewsbury își controlă agitația. Tăcerea era una dintre cele mai importante arme ale ei și nu avea să se lase convinsă să abandoneze acest avantaj strategic. Din păcate, tăcerea ei magnifică nu avu nici un efect asupra lui Charlotte Holmes, care mânca de parcă ar fi fost o regină, iar Lady Shrewsbury o servitoare care nu era demnă de privirea ei.

Când fata fu gata să plece, pur și simplu o luă din loc, forțând-o pe Lady Shrewsbury să o prindă din urmă. Din nou, purtându-se ca și cum nu era un gardian strict al moravurilor, escortând o femeie ușoară spre pedeapsă, ci o cameristă nătângă fugind după stăpâna ei.

Tăcerea continuă în cupeu. Domnișoara Holmes analiză trăsăturile care blocau strada – trăsuri de oraș luxoase, lucioase, strecurându-se printre cozile lungi de birje. Din când în când, privirea îi cădea asupra lui Lady Shrewsbury, iar aceasta din urmă avea senzația ciudată că, dintre ele două, domnișoara Holmes o considera pe Lady Shrewsbury un specimen foarte bizar.

– Nu ai nimic de spus în apărarea ta? izbucni ea, incapabilă să mai suporte tăcerea vreo secundă în plus.

– În apărarea mea, nu, zise încet Charlotte Holmes. Dar sper ca dumneata să nu fii prea aspră cu Roger. Nu este vina lui.

Inspectorul Robert Treadles de la Poliția Metropolitană se bucura mereu de o invitație la Burlington House, mai ales pentru a asista la prelegerile lordului Ingram. Se întâlniseră grație unei

pasiuni comune pentru arheologie – lordul Ingram sponsorizase intrarea lui Treadles în Societatea Londoneză a Anticarilor.

În seara asta însă, prietenul său nu era în apele lui.

Pentru un observator superficial, Excelența Sa părea să coordoneze întâlnirea Societății Anticarilor prin cunoștințele lui, elocvent în prezentare și abil prin folosirea unei note umoristice – comparația lui între eterna ceartă în familie cauzată de diversitatea în mărime și detalii a broșelor aparținând fiecărui membru al familiei și gelozia modernă stârnită de frumusețea noului cupeu al vreunui dintre frați stârnise hohote de râs în public.

Pentru inspectorul Treadles însă, prezentarea lordului Ingram avea prea puțin din elanul obișnuit. Era un chin. Mai mult, un chin inutil: Sisif împingând bolovanul enorm pe deal, știind că se va rostogoli înapoi odată ajuns aproape de vârf, condamnat să reia totul, la infinit.

Oare despre ce era vorba? Lordul Ingram se trăgea dintr-o familie ducală, era absolvent al colegiului Eton și unul dintre cei mai buni jucători de polo din lume. Desigur, inspectorul Treadles știa că nimeni nu avea o viață perfectă în spatele ușilor închise, dar orice turbulență afecta viața privată a lordului Ingram, niciodată acest lucru nu fusese mai evident în comportamentul său public.

După prelegere, după ce grupul de admiratori se dispersase, cei doi bărbați se întâlniră în biblioteca din ce în ce mai mare a societății, plină cu cărți.

– Speram să putem lua masa împreună, domnule inspector, zise lordul Ingram. Dar mă tem că trebuie să plec în curând.

Treadles era în același timp dezamăgit și ușurat – nu credea că putea să-i ofere cine știe ce consolare lordului Ingram, având în vedere starea de spirit a acestuia.

– Sper că familia ta este bine, zise el.

– Este, mulțumesc! Sunt obligat să fac o vizită pe nepusă masă, asta-i tot. Cuvintele lordului Ingram fură scurte, totuși, tonul lui era plat. Sper să avem plăcerea unei întâlniri mai relaxate într-un viitor nu prea îndepărtat.

– Desigur, domnule!

Inspectorul Treadles nu intenționa să-și întârzie prietenul, dar, în acel moment, își aminti celălalt motiv al prezenței sale la Burlington House în acea seară.

– Dacă nu este prea mare deranjul, domnule, pot să-ți cer să-i trimiți un bilet lui Holmes? Sunt foarte recunoscător ajutorului său în cazul Arkwright și am scris câteva rânduri în acest scop.

– Mă tem că va fi imposibil.

Inspectorul Treadles aproape că făcu un pas în spate la vederea expresiei prietenului său: un val de furie, aproape mânie.

– Înțeleg că ești ocupat în această seară, domnule, explică Treadles ezitant. Biletul meu nu este urgent și poate fi livrat când îți este convenabil.

– Mă tem că nu m-am făcut înțeles, zise lordul Ingram. Orice urmă de furie părăsise chipul său. Ochii îi erau goi, maxilarul încordat. Nu pot – nici altcineva – nu poate trimite bilete lui Holmes. Nu mai poate.

– Eu... nu... adică... Treadles se bălbâi. S-a întâmplat ceva îngrozitor?

Lordul Ingram răspunse:

– Da, ceva îngrozitor.

– Când?

– Astăzi.

Inspectorul Treadles tresări.

– Holmes... trăiește?

– Da.

– Slavă Domnului! Atunci nu l-am pierdut definitiv.

– Ba da, zise lordul Ingram încet, implacabil. Poate că Holmes este în viață, dar în continuare îmi este imposibil să ajung la el.

Confuzia lui Treadles se accentuă, dar înțelese că nu avea să primească alte detalii.

– Îmi pare nespus de rău să aud asta.

– Și mie să fiu nevoit să trimit astfel de vești, continuă lordul Ingram cu o voce joasă, aproape imperceptibilă.

Treadles părăsi uluit Burlington House, urmărit de zeci de presupuneri nefericite. Oare sărise Holmes de la o înălțime periculoasă fără parașută? Oare efectuase experimente cu explozibil acasă? Sau poate că mintea lui sclipitoare, dar neobosită, îl determinase să seducă femeia greșită, culminând cu un duel ilegal și cu un glonț vătămător, dar nu letal imediat? Ce se întâmplase cu evazivul și extraordinarul Sherlock Holmes? Ce tragedie! Ce pierdere!

Ce păcat!

Capitolul 2

– Rușine! O, ce rușine! se văita Lady Holmes.

Chircită în fața găurii cheii de la ușa salonului, Livia Holmes o privea pe tânăra cameristă care trăgea cu ochiul de după colț.

– Înapoi la treaba ta, bombăni ea.

Fata plecă, dar nu înainte să chicotească perceptibil.

Nimeni nu mai înțelegea ideea de intimitate? Dacă cineva trebuia să spioneze în mijlocul unui scandal cu potențial de a distruge reputația, acel cineva trebuia să fie un membru al familiei.

Livia își întoarse privirea spre episodul de *sturm und drang* din salon. Vizibilitatea ei prin gaura cheii îi era știrbită de fusta mamei ei, un munte oribil de mătase de culoare albastru heliotrop care se mișca odată cu furia lui Lady Holmes.

– De câte ori nu ți-am spus, Sir Henry, că indulgența ta față de fată i se va dovedi fatală? De câte ori nu am spus că trebuia deja să fie măritată de ani de zile? M-ai ascultat? Nu! Nimeni nu m-a băgat în seamă când am avertizat că faptul că îi permiți să refuze domni perfect potriviți nu va face decât să dăuneze șanselor la mariaj și orfan.

Fusta ei masivă se mișca, în timp ce înainta. Gesticulă, ridicând și coborând mâna. Un pocnet exploziv reverberă, iar Livia tresări. Ea și Charlotte, destinatară plesnirii zgomotoase, discutaseră odată talentele mamei lor sau, mai degrabă, lipsa lor. Livia era de părere că o parte din populație era inerent mediocră. Charlotte, mai blândă, credea că chiar și cei care păreau incurabil de insipizi trebuiau să posede oarecare abilități sau aptitudini ascunse.

Livia, deloc convinsă, o dăduse exemplu pe Lady Holmes drept mediocritatea întruchipată, o persoană care nu se remarcă prin nici o trăsătură observabilă. Charlotte o contrazisese:

– Dar are o tehnică extraordinară de a plesni, mai ales cu dosul palmei.

Acum, Lady Holmes făcuse exact asta, un dos de palmă dramatic, a cărui forță făcuse tivul din dantelă al fustei ei să se clatine.

– Ce este mai rău s-a petrecut. Nimeni nu se va mai însura cu ea și nici nu va mai putea să iasă vreodată în lume.

Era a unsprezecea oară când rostea aceste cuvinte în această seară. Pe Livia o durea gâtul de cât de mult stătuse ghemuită în fața găurii cheii. De câte alte iterații mai era nevoie, înainte ca lui Charlotte să-i fie permis să meargă în camera ei?

– Nu ai cauzat numai propria ta ruină, Charlotte. Ne-ai făcut și pe noi subiect de batjocură pentru restul vieții noastre. Lady Holmes încă îi dădea înainte cu tirada ei de repetiții, deși vocea începuse să i se îngroașe. Ai asasinat șansele Liviei la un mariaj decent. Dacă Henrietta nu și-ar fi asigurat mariajul cu domnul Cumberland, nu am mai fi avut altceva decât un o droaie de fete bătrâne.

Disprețul din vocea lui Lady Holmes – fete bătrâne sau femei ușoare, totuna. Livia trăia zilnic cu acest reproș, o femeie de 27 de ani, cu participare la opt Sezoane și nici o șansă la căsătorie. Și totuși, tresări.

Dacă istoria era vreun reper, Lady Holmes avea să dea buzna peste locul în care se afla soțul ei și avea să-l cicălească și mai mult. Apoi, întreaga diatribă avea să o ia de la capăt.

Cu fusta grea în urmă, Lady Holmes o luă din loc, făcând-o vizibilă pe Charlotte prin gaura cheii.

Niciodată nu înceta să o uimească pe Livia faptul că, deși o cunoștea pe Charlotte de-o viață, uneori și ea era surprinsă de înfățișarea surorii ei. Mai ales în astfel de momente – ei bine, nu mai existase înainte un astfel de moment, desigur, dar Charlotte își pusese familia în situații ciudate de când se știa Livia.

Când Livia avea șase ani, iar Charlotte patru, într-o după-amiază rece, dar senină, de sâmbătă, într-o plimbare în familie pe pajiștile satului, dăduseră peste un desen care fusese prins pe un avizier. Pe hârtie erau patru imagini: o fântână, o potcoavă, Fecioara Maria și un pui de pisică ce avea numai jumătate din dimensiunea celorlalte imagini, cu cap rotund, ironic, dominând jumătatea superioară a hârtiei.

Lady Holmes pufnise.

– Ce ciudat!

– Mai degrabă interesant, aș zice, răspunsese soțul ei.

– Dar ce este? întrebases Henrietta, cea mai mare dintre fiicele familiei Holmes, cu o voce pițigăiată și plângăcioasă.

– Este un mesaj, desigur, îi spusese Livia nerăbdătoare. Trebuie să fie ceva legat de petrecerea de Crăciun pentru copii.

– Ce legătură are petrecerea? Nu prea văd cum ar putea avea legătură.

Livia habar nu avea cum cineva putea ajunge la vârsta de zece ani, rămânând atât de obtuză.

– Fecioara l-a născut pe Pruncul Iisus de Crăciun. Celelalte desene sunt jocurile care se vor juca acolo.

Henrietta nu păruse convinsă.

– Ce fel de jocuri?

Înainte ca Livia să poată enumera bănuielile, Charlotte spusese, tare și răspicat.

– Nu este despre jocuri. Este o propunere.

Toate atenția se îndreptase imediat spre ea.

Charlotte nu vorbea. De fapt, mama lor se temuse o vreme că Charlotte ar fi putut fi ca Bernadine, cea de-a doua fată a familiei Holmes. În vârstă de nouă ani, aceasta nu mai ieșea nicăieri cu familia. Devenise prea derutantă, un copil încântător care nu acorda atenție nimănui și la nimic. Dacă avea gânduri, niciodată nu le împărtășise cu cineva.

Charlotte, cu buclele ei blonde și ochii ei mari, albaștri, semăna aproape leit cu Bernadine. Dar, în timp ce Bernadine era subțirică – nimic din ceea ce pregătea bucătăreasa nu-i era pe plac –, Charlotte era dolofană, cu obraji plini, cu membrele rotunjoare și mâini adorabil de grăsuțe.

O fată angelică, una care era la fel de tăcută ca primele ore ale zorilor de zi. Încuviința, dădea din cap și arăta cu degetul, dacă era necesar. Bucătăreasa insistase că odată, ca răspuns la întrebarea „Câte bucăți de plăcintă cu mere vrei, domnișoară Charlotte?” fata rostise frumos „douăsprezece”. Dar nimeni nu o auzise spunând altceva, nici măcar „mama”.

Într-o zi, Livia o auzise pe Lady Holmes plângându-se că familia ei era blestemată. „Nu numai că nu pot avea fii, dar jumătate dintre fiicele mele sunt imbecile!” Livia plecase simțindu-se atât ușurată că ea nu era imbecilă, dar și supărată că Charlotte, pe care o găsea

incântătoare și amuzantă – nicideată nu putea să se abțină să nu râdă văzând-o pe Charlotte atacându-și mâncarea –, ar putea într-o zi deveni la fel de inabordabilă ca Bernadine.

Dar acum Charlotte rostise prima ei propoziție. Livia ar fi fost indignată dacă altcineva ar fi corectat-o atât de nepoliticos, dar Charlotte vorbise și Livia avusese – nu fluturi, ci o turmă întreagă de antilope gnu tropăind în stomac. În timp ce ceilalți erau încă uluiți, ea scuturase mâna înmănușată a lui Charlotte pe care o ținea într-a ei și întrebuse:

– Te referi la o cerere în căsătorie, Charlotte?

– Nu fi ridicolă, Livia, o dojenise Lady Holmes. Nu știe ce este asta.

– Da, o cerere în căsătorie, mamă, răspunsese Charlotte. Știu ce este asta. Este atunci când un domn îi cere unei doamne să devină soția lui.

Din nou tăcere.

Sir Henry se lăsase în genunchi, cu o sclipire febrilă în ochi.

– Charlotte, draga mea, de ce spui că aceste imagini reprezintă o cerere în căsătorie?

Charlotte aruncă o privire critică desenului, cu o expresie amuzant de matură.

– Nu este una foarte reușită, nu?

– Poate nu, păpușă. Dar de ce spui că este o cerere în căsătorie?

– Pentru că spune: *Te măriți cu mine?*¹ De fapt, zice *Fântână măriți cu mine*.

– Pot vedea fântâna (*well*). Pot vedea că potcoava formează litera U (*you*). Și că numele Fecioarei este Mary, zise Sir Henry. Dar cum poate pisica să reprezinte „cu mine“?

– Exact, se alătură Henrietta. Nu are sens.

Liviei i-ar fi plăcut să îi dea cu un bulgăr de zăpadă în mantie Henriettei. Dar pe Charlotte nu părea să o deranjeze.

– Pisica este în mijlocul unui mieunat (*meow*). Dar cum este numai jumătate de pisică, atunci este jumătate de mieunat. Și jumătate din mieunat (*meow*) este „cu mine“ (*me*).

Henrietta se bosumflă.

– De unde știi că jumătatea din „meow“ nu este „ow“ în loc de...

¹ Expresia în limba engleză este „Will you marry me?“

– Henrietta, taci! spusese Sir Henry, cuprinzând obrajii rozalii ai lui Charlotte. Este remarcabil, păpușă. Absolut remarcabil!

– Ești sigur? zise Lady Holmes. Poate că inventează lucruri și...

– Lady Holmes, te rog și pe tine să taci!

– Ia te uită! bombăni Lady Holmes. Dar ea nu se lăsă redusă la tăcere cu aceeași ușurință ca Henrietta. Trebuie să-i spui lui Charlotte că, având în vedere că poate vorbi, nu mai trebuie să fie atât de nepoliticos de tăcută.

Sir Henry oftă.

– Ai auzit-o pe mama ta, păpușă?

– Dar, tată, de ce să vorbesc dacă nu am nimic important de spus?

Sir Henry izbucnise în râs.

– Chiar așa! Ești prea înțeleaptă pentru vârsta ta, draga mea păpușică. Și ai binecuvântarea mea să rămâi cât de tăcută vrei.

Spusese asta privind-o pe Lady Holmes, care făcuse o grimasă nemulțumită. Cu o reverență exagerată, Sir Henry îi oferise brațul soției lui. Ea strânsese din buze, dar îl acceptase. Henrietta îl luase de celălalt braț. Livia și Charlotte își reluasera plimbarea de mână.

În ziua următoare era duminică. După slujbă, vicarul anunțase de la pupitru că domnișoara Tomlinson îl făcuse un bărbat foarte fericit acceptând să-i fie soție. În curând, veștile se răspândiseră în sat că acele desene ciudate din avizier fuseseră modul vicarului de a o cere, iar el și domnișoara Tomlinson îndrăgeau ghicitorile și rebusurile.

Sir Henry topăia prin casă, părând încântat și mândru. Livia era fericită pentru Charlotte, puțin geloasă că nu fusese ea cea care descifrase mesajul și, în mod ciudat, dezamăgită. Avea să-i ia mult timp să înțeleagă că sentimentul de sufocare din piept nu avea nimic de-a face cu Charlotte, ci cu părinții ei.

Sir Henry își disprețuia soția așa cum Lady Holmes își disprețuia ficele. Nu erau fericiți împreună, dar Lady Holmes era, de departe, cea mai puțin fericită.

Fusese îngrozitor pentru Livia să înțeleagă asta. Mama ei părea imens de puternică, o figură olimpică pășind prin casa ei elegantă de la țară, emanând autoritate și superioritate. Dar era neputincioasă în fața disprețului soțului ei.

În cele din urmă se dovedise a nu fi prezența autoritară în casă pe care Livia o crezuse la început. Controlul exercitat de Lady